

עפ"ג 25202/03/15 - מדינת ישראל נגד יוסף פריאל בוחבוט

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
לפני כבוד השופט רפי כרמל, אב"ד
כבוד השופט כרמי מוסק
כבוד השופטת שירלי רנר

עפ"ג 25202-03-15

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

המעוררת

יוסף פריאל בוחבוט
ע"י ב"כ עוה"ד לורה בר אלון

נגד
המשיב

פסק דין

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט מרדכי כדורי) מיום 26.1.15 בת"פ 33876-08-14.

כללי

1. המשיב הורשע, על יסוד הודאתו, בהתפרצות למקום מגורים (3 עבירות), גניבה (7 עבירות) והונאה בכרטיס חיוב. על המשיב הוטל מאסר בפועל לתקופה של 24 חודשים (הכוללים הפעלה מצטברת של ארבעה חודשי מאסר מותנים), ומאסר על תנאי. הערעור מופנה כנגד קולת העונש.

2. ואלה המעשים: ביום 16.8.14, בשעה 05:30, התפרץ המשיב לפנימיה, בעת שנכחו בה דיירים, גנב מחשבים ניידים אותם מכר לאחר מכן בתמורה ל-900 ₪. בליל 14.8.14, התפרץ המשיב לישיבה וגנב ארבעה מחשבים ניידים וכרטיס אשראי. המשיב מכר את המחשבים הניידים בתמורה לסך כולל של 8,000 ₪. בליל 8.8.14, התפרץ המשיב לבית מגורים, כשדייריו בתוכו, וגנב משם ארנק ובו כרטיס אשראי, אייפד, נרתיק ומטען ותיק ובו דיסקים ורמקולים. המשיב מכר את האייפד לאחר מכן בתמורה ל-600 ₪ ורכש באמצעות כרטיס האשראי הגנוב כרטיסים לרכבת הקלה בסכום כולל של כ-466 ₪, וכן מצרכים בסכום של כ-322 ₪.

הערעור - טענות הצדדים

3. המעוררת טוענת כי מתחם העונש ההולם הנוגע לשני האישומים הראשונים הינו 12-24 חודשי מאסר בפועל

עמוד 1

לכל אישום, והמתחם הראוי בנוגע לאישום השלישי הנו 18-24 חודשי מאסר בפועל. לטענתה, יש להטיל על המשיב עונש ברף העליון של המתחמים ובמצטבר. חומרת העבירות שביצע המשיב מצדיקה החמרה בענישתו, הן בשל הנזקים הכלכליים שגרם לקורבנות העבירות והן בשל הפגיעה הקשה בפרטיותם. כמו כן, מדובר בעבירות קלות לביצוע, אכיפתן קשה, ונדרש מסר מרתיע על מנת לצמצם את הפיתוי לבצען. בעניינו של המשיב עומד לחובתו עברו הפלילי העשיר, קיומו של עונש מאסר מותנה שהיה תלוי ועומד נגדו בעת ביצוע המעשים, והעובדה שהעבירות בוצעו זמן קצר לאחר שחרורו ממאסר. עוד נטען כי אף שמדובר בבגיר-צעיר, אין מקום, בנסיבות העניין, להקל בעניינו.

4. ב"כ המשיב טענה, מנגד, כי אין מקום לערעור המדינה, זאת מאחר שבית משפט קמא התייחס לכלל הנסיבות, לרבות הודאת המשיב בשניים מתוך שלושת המקרים, אף שאלה לא היו ידועים למשטרה. בכך יש הודאה וחרטה אמיתית שיש לעודדה ולהעביר מסר בהתאם לציבור. אמנם שירות המבחן לא המליץ על הליך טיפולי, אך יחד עם זאת לא מדובר במי שהשיקום בעניינו אינו קיים. מדובר בבחור צעיר, בעל עבר קשה והוטל עליו עונש ממשי ומוחשי, ועל כן אין רלבנטיות להעדר המלצת שירות המבחן. יש לאפשר למשיב לראות את האור בקצה המנהרה על מנת שיוכל לשנות מדרכיו. נטען, עוד, כי גזר דינו של בית משפט השלום הנו שקול ומאוזן ואינו חורג ממדיניות הענישה, מדובר בבגיר-צעיר ויש ליתן משקל משמעותי לגילו.

לעניין הפיצוי, נטען כי בהעדר הערכת נזק, לא ניתן להטיל פיצוי והדרך פתוחה בפני המתלוננים לנקוט בהליך אזרחי, מה עוד שהמשיב עומד בפני מאסר ממושך.

תסקיר שירות המבחן

5. מתסקיר שירות המבחן שנערכו בעניינו של המשיב עולה כי המשיב, יליד 1994, רווק, בטרם מעצרו התגורר במעון לנוער במצוקה בישוב בת עין, שולב בטיפול לגמילה מסמים, אך נשר ממנו ביוזמתו. המשיב מוכר לשירותי הרווחה מגיל 12. פורט כי הוא מתקשה לקבל סמכות ולעמוד במסגרות לאורך זמן. בהיותו בן 14, התקבלו דיווחים על צריכת סמים ובלדרות. ניסיונות טיפולים שנעשו בעניינו לא הועילו. ממאסרו האחרון השתחרר המשיב כחודשיים לפני מעצרו הנוכחי בתיק דנן. המשיב קיבל אחריות על ביצוע העבירות והסביר זאת כדרך לפרנס את עצמו. שירות המבחן התרשם כי קיימת בו תובנה חלקית למצבו והוא אינו רואה עצמו כמכור לסמים. כמו כן, חרף נכונותו של המשיב לעבור טיפול גמילה מסמים, הוערך כי יתקשה לקבל סמכות ולהשתלב בגבולות המסגרת. גורמי הסיכון להמשך מעורבותו בפלילים עולים מדפוסי התנהגות הישרדותיים ומניפולטיביים שסיגל המשיב לעצמו, מבעיית השימוש בסמים ומכישלונם של הניסיונות הרבים לטיפול בו ולשיקומו. לפיכך, שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית בנוגע עם המשיב.

דין

6. לזכות המשיב עומדים גילו הצעיר, הודאתו במיוחס לו שהביאה לחיסכון בזמן שיפוטי ולייעול ההליכים, וכן האחריות שקיבל על ביצוע העבירות. כמו כן, כפי שפורט בגזר הדין, המשיב דיווח לחוקר, מיוזמתו, על שתיים מעבירות הפריצה שביצע, מבלי שנפגעי העבירה דיווחו על כך, והדבר נזקף לזכותו. לחובת המשיב נזקפת חומרת העבירות שביצע: הפגיעה הנגרמת כתוצאה מעבירת התפרצות אינה נמדדת אך ורק בנזק הפיזי שנגרם לדירה שנפרצה ובנזק הכלכלי כתוצאה מהרכוש שנגנב ממנה, אלא עוגמת נפש לקרבן העבירה ופגיעה חמורה בפרטיותו. לפיכך, הכלל הוא כי אין לראות בעבירת התפרצות כעבירת רכוש גרידא, אלא כעבירה הפוגעת גם בביטחונו של הפרט (ר': ע"פ 7453/08

מדינת ישראל נ' אואזנה (2008) (פורסם בנבו)). לחובת המשיב רובץ עבר פלילי מכביד, הכולל 4 הרשעות בעשרות עבירות רכוש, 11 עבירות התפרצות, עבירות סמים, החזקת אגרופן או סכין והפרת הוראה חוקית, בגין נדון לעונש כולל של 27 חודשי מאסר בפועל. המשיב ביצע את העבירות נשוא תיק זה זמן קצר לאחר שהשתחרר ממאסרו האחרון, שהוטל עליו בשל עבירת התפרצות קודמת, ובעת שתלוי מעל ראשו מאסר מותנה, באופן המלמד כי לא היה בעונשים אלה כדי להרתיעו מלבצע עבירות נוספות. שיקלול הנתונים, לזכות ולחובה, כפי שאלה פורטו בקצרה לעיל, מוליכים למסקנה כי יש טעם מסוים בערעור המדינה ובטיעוניה לפיהם בית משפט השלום הקל עם המשיב נוכח הנסיבות לחומרה (עיקרן בעברו המכביד ובתזמון ביצוע העבירות), אך יחד עם זאת לא ניתן לומר כי החלטתו של בית משפט השלום איננה סבירה ומחייבת התערבות ערכאת הערעור.

לפיכך, הערעור נדחה.

ניתן היום, כ"ב סיוון תשע"ה, 09 יוני 2015, במעמד ב"כ המערערת, ב"כ המשיב והמשיב עצמו.

שירלי רנר, שופטת

כרמי מוסק, שופט

**רפי כרמל, שופט
אב"ד**